

ke udviklingen i EU, at få deres eget miljø på plads.

Det er klart, at de undertiden drilagtigt peger på, at der er EU-lande, der endnu ikke har fået alle miljøtilstande på plads. Jeg husker en rapport, som jeg tror det tjekkiske miljøministerium havde lavet over Portugals opfyldelse af miljøstandarder. Og det er klart, at de har en interesse i at sige: Lad nu være med at lade som om, I har gennemført alle tingene, vær nu lidt realistiske.

Men når det er sagt, så er de optaget af at få løftet deres egen miljøstandard. Det er dem, der ofrer de største beløb, og de er interesseret i at være med til at forme et stærkt europæisk standpunkt i den globale miljøpolitik.

Vi så det senest i Haag, hvor ansøgerlandene har dannet en ny gruppe i det globale miljøsam arbejde; den såkaldte G11-gruppe, der kører meget, meget tæt sammen med EU og er med til at give styrke og støtte til vores fælles indsats. Så der er masser af positive perspektiver.

Man skal ikke her kun tale om problemer; man skal også tale om chancer, chancer for at gøre ting bedre i fællesskab. Det har været et meget højt prioriteret mål for dansk EU-politik at gøre dette. Det er ikke i konflikt med andre lande, men det har ligesom været vores rolle sammen med andre lande at sikre, at miljøet har en meget høj profil.

For os er der ingen tvivl om, at en udvidelse af EU med de central- og østeuropæiske lande vil indebære klare fordele for en miljømæssigt bæredygtig udvikling i hele Europa og dermed også i EU.

Bare for at tage et eksempel, så viser analyser af spildevandsområdet, at en opfyldelse af direktivet om byspildevand vil indebære en reduktion i de tilladte mængder af organisk stof, kvælstof og fosfor, i ansøgerlandene på henholdsvis 45 pct., 40 pct. og 40 pct.

For at nå de miljømæssige fordele må ansøgerlandene bringes på niveau med den miljømæssige regulering, der findes i EU i dag. Det er en meget stor mundfuld, det er en meget stor opgave, ikke mindst økonomisk.

Man kan lave mange forskellige beregninger, men en af de formentlig mere ædruelige beregninger over, hvad det koster at gennemføre dette, er gennemført af Kommissionen, og den peger på, at det for ansøgerlandene ville kunne koste op til 120 mia. euro eller knap 900 mia. dkr.

Det er klart, at så stor en opgave ikke kan løses fra den ene dag til den anden. Det er derfor – og det er vigtigt at gøre sig klart – at der en risi-

ko for, at udvidelsen vil medføre en stagnation i EU's miljøpolitik og arbejdet med bæredygtig udvikling.

Sammenlignet med den seneste udvikling er situationen nu den stik modsatte. Ved udvidelsen i 1995 havde vi at gøre med lande med en veludviklet miljøpolitik, altså Sverige, Finland og Østrig, tre lande, der befinder sig i forreste række, når det gælder bæredygtig udvikling og miljø. Disse tre lande var derfor en automatisk styrkelse af den side, der driver udviklingen i EU i retning af mere miljø og bæredygtig udvikling, og det har vi haft stor fornøjelse af i samarbejdet.

Denne gang har vi at gøre med 12 ansøgerlande, der har den bedste vilje, men som alle befinder sig under, og på visse områder desværre langt under EU's miljømæssige niveau. Det er – og sådan mener jeg at vi skal opfatte det – en kæmpe udfordring, som vi skal forstå at tackle sammen med dem.

Opgaven består i at sikre udvidelsen og samtidig sikre, at vi bevarer dynamikken i EU's miljøpolitik og bevarer EU i rollen som dynamo i det globale miljøsam arbejde, som vi senest så det i Haag. Det er naturligvis ikke nogen let opgave, men den skal løses, hvis vi skal sikre en miljømæssigt bæredygtig udvikling i forbindelse med udvidelsen.

Det er også formålet med den strategi, som vi fra dansk side har forfulgt under udvidelsesforhandlingerne om miljøreglerne, og som vi med tilfredshed kan konstatere at der er enighed om, fuld enighed om, i EU. Målet er hurtigst muligt at få ansøgerlandene på niveau med EU's miljøregler.

Derfor er det allerede i Københavnskriterierne fra 1993 gjort klart for ansøgerlandene, at de skal opfylde EU's samlede regelsæt og herunder også miljøreglerne fra tiltrædelsestidspunktet.

Det er naturligvis ikke nogen god løsning, hvis vi som generel model har undtagelser fra regelsættet for de nye medlemslande. Vi ønsker ikke et EU opdelt i 1. division og 2. og 3. division, når det drejer sig om miljøområdet.

Vi ønsker, ligesom de selv ønsker det, at de bliver fulde medlemmer med samme rettigheder, med samme pligter som de nuværende medlemslande. Det gælder for de mange EU-miljøretsakter om vand, luft, affald og naturbeskyttelse m.m., men det gælder altså også spørgsmålet om at integrere miljøhensyn og beskyttelseskrav i udformningen og gennemførelsen af Fællesskabets politikker og aktioner.